

čís. 3 a ohledně svědka H-a se odvolal na spisy a spory vedené prý mezi obžalovanou a svědkem u okresního soudu v Liberci a na trestní spisy. Než k opodstatnění překážky přísahy podle čís. 6 Šu 170 tr. ř. jest třeba, by bylo vhodnými doklady osvědčeno nepřátelství tak hluboce zakořeněné, trvalé nepřátelské zaujetí svědka proti obžalovanému, že by ho mohlo svést s cesty pravdy a uvést v pokušení, by přes nebezpečí trestního stihání hrubě porušil svou občanskou povinnost, udati pravdu, a jež by tedy podle okolností a vzhledem na osoby mohlo vyloučiti úplnou věrohodnost svědkovu. Ve skutečnostech, na něž se obhájce odvolal, nelze shledati projev takového nepřátelství, jaké zákonné ustanovení čís. 6 Šu 170 tr. ř. předpokládá. Dlužno uvážit, že oba svědci prohlásili před svým výslechem při hlavním přelíčení, že nechovají k obžalované žádného záští ani nepřátelství a chtějí udati jen pravdu, že spor o rozvod (a o vydání dítěte, na něž poukazuje zmateční stížnost) jakož i spory pro urážku na cti mohly sice vésti k napjatému poměru mezi obžalovanou a svědkem Josefem K-em, nelze však je pokládati za projev takového nepřátelství, by vylučovalo úplnou věrohodnost svědkovu, uváží-li se, že odpůrcovství ve sporu není ještě totožným s nepřátelstvím, jaké má zákon na mysli v onom ustanovení. Totéž platí o civilních sporech u okresního soudu v Liberci vedených podle tvrzení zmateční stížnosti mezi matkou a bratrem obžalované s jedné a svědkem Josefem H-em s druhé strany (to tím spíše, že obžalovaná sama nebyla na nich účastněna) a o vzájemných sporech pro urážky na cti obhájcem zmíněných, když sám neuvedl nic konkrétního, čím a jak se v nich projevilo nepřátelství mezi svědkem a obžalovanou té intensity, jakou zákon předpokládá. Z obsahu dopisu čís. 3 jest zřejmo pouze tolik, že svědek H. upozornil právního zástupce obžalované, že exekuce proti ní vedené zůstanou bezvýsledny, na domnělé nepřátelství mezi stranami nelze však z něho usuzovati ničeho. Dlužno dodati, že soud zjišťuje, že obžalovaná jest pisatelkou dopisu, nejen na základě svědeckých výpovědí Josefa K-a a Rudolfa H-a, nýbrž především na základě posudku znalce písma, který s určitostí prohlásil, že dopis byl psán její rukou, takže ani případné porušení formy zmateční stížnosti vytknuté nepochybně nemohlo míti nepříznivého vlivu pro obžalovanou na konečné rozhodnutí. Není tu tudíž ani zákonného předpokladu posl. odst. Šu 281 tr. ř. pro uplatňování formálního zmatku čís. 3 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2731.

Vzdání se opravného prostředku v jasné a přesné formě nelze odvolati ani ve lhůtě k jeho ohlášení.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, Zm I 92/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 22. ledna 1927, jímž byla odmítnuta jeho zma-

teční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 5. ledna 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem utrhání na cti ve smyslu Šu 209 tr. zák.

D ů v o d y:

Podle protokolu, sepsaného den po hlavním líčení dne 6. ledna 1927, prohlásil obžalovaný, že se opravných prostředků proti rozsudku vzdává a trest přijímá, a žádal zároveň za povolení tříměsíčního odkladu trestu. Takové výslovné a jasné prohlášení vzdání se opravných prostředků nelze později již odvolati a nemohla jeho platnost a závaznost býti pozměněna tím, že se obžalovaný dne 8. ledna 1927 znovu k soudu dostavil a prohlásil, že ono vzdání se odvolává, trest nepřijímá a »odvolání co do viny« dodatečně ohlašuje. Právnem odmítl proto soud první stolice ve smyslu Šu 1 čís. 1 novely k trestnímu řádu ihned onu obžalovaným dodatečně (třebas ve formě odvolání co do viny) opovězenou zmáteční stížnost. Poukazuje-li soud v důvodech usnesení k tomu, že se obžalovaný vzdal opravných prostředků »neodvolatelně«, dochází tím pouze k výrazu zákonu hovící názor soudu, že vzdání se opravného prostředku, stavší se, jako tu, ve formě zcela jasné a přesné, není odvolatelné. Na tom nemění ničeho ani stížností uplatňovaná okolnost, že po onom vzdání se bylo prý stěžovateli umožněno, přece advokáta získati k provedení opravného prostředku, vždyť bylo jeho vůli zůstaveno, by se k soudu dostavil teprve posledního dne třídní lhůty, k opovědi opravných prostředků stanovené; neučinil-li tak a prohlásil již den po hlavním přelíčení, dostaviv se z vlastního popudu k soudu, že se opravných prostředků vzdává, nedopouští toto dobrovolně a jasně učiněné prohlášení žádné dodatečné změny. Bylo proto jeho stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 2732.

Podvod může pachateli býti přičítán pouze tehdy, když mezi jeho listivým jednáním na jedné a počínáním si oklamané osoby na druhé straně jest příčinná souvislost; omyl v oklamaném listivém předstírání vyvolaný musí býti pro oklamaného pohnutkou a předpokladem jeho rozhodnutí se, při čemž se ovšem nevyhledává, by byl jedinou pohnutkou; spolupůsobily-li i jiné pohnutky kromě listivého jednání pachatelova k tomu, že omyl byl vzbuzen, není tím ještě příčinný vztah mezi oběma těmito složkami přerušen; nespočívala-li však činnost osoby, proti níž protiprávní útok čelil, na omylu, znala-li nebo předvíдалa-li následky, jež budou s činností pachatelovou spojeny, aneb neodhodlala-li se k činnosti, mající v zápětí škodný účinek, vůbec následkem šálivého jednání pachatelova, nýbrž z podnětu jiného, pachatelovým listivým předstíráním nevyvolaného, aniž ve spojitosti s jinými příčinami spoluvyvolaného, není tu onoho příčinného vztahu a nejde proto o podvod.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, Zm I 143/27.)